

โทษที่ ไม่ว่าง

나만
관찰
하는
세계,
내
인생

ผลงาน
เล่นใหม่ของ
“ฮัจินอิ” ผู้เขียน
“โทษที่ วันนี้ชีวิตฉัน
สำคัญที่สุด”

...

ต่อให้ไม่มีเรา
โลกก็ยังหมุนต่อไปได้อยู่ดี
การพยายามเป็นที่ยอมรับ
ของคนอื่นนั้น
ช่างเปล่าประโยชน์

เปลี่ยน ตัวเอง เพื่อใคร

1

คิดว่า
เข้าใจโลกแล้ว
เสียอีก

เปลี่ยนบรรยากาศ

คนติดบ้านอย่างฉัน ชอบอยู่บ้านมากก็จริง

แต่อยู่คนเดียวมานานๆ ความคิดร้อยแปดมันก็ผุดขึ้นมาเต็มไปหมด
ยิ่งอยู่คนเดียวมันก็ยิ่งฟุ้งซ่าน

ถึงจะผูกมิตรกับใครเขาไม่ค่อยเป็น

มีเพื่อนที่ตัวติดกันอยู่แค่คนสองคน

แต่บางทีก็พาตัวเองออกไปเรียนรู้ข้างนอก

ไปเจอกลุ่มคนที่ไม่รู้จักอยู่ข้างเป็นครั้งคราว

ไม่สนิทกับใคร แถมความสนใจก็ไม่ค่อยย้ายกัน

แต่ได้ใช้เวลากับคนอื่นบ้างมันก็ดีนะ

พอได้ฟังเรื่องราวชีวิตของคนอื่น

เหมือนความคิดที่อัดแน่นในหัวได้ระบายออกมา

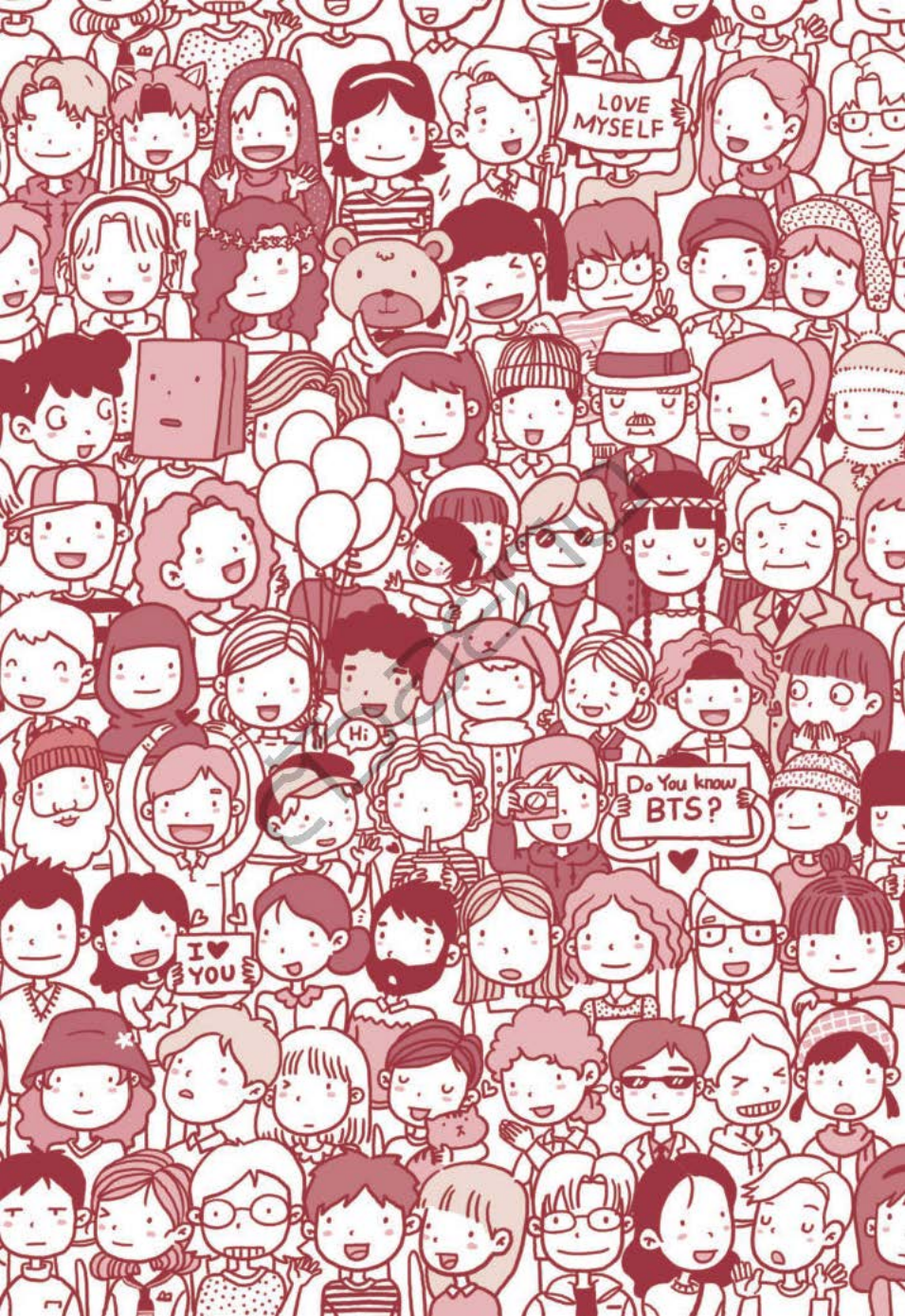
วงจรความคิดตอนอยู่คนเดียว ก็ถูกตัดไปด้วย

นี่คงเป็นเหตุผลที่คนเราต้องอยู่ร่วมกับคนอื่น

แค่นั่งฟังบทสนทนาแสนธรรมดา

ก็เหมือนได้เปลี่ยนบรรยากาศให้หัวใจ

ออกไปเจอคนอื่นบ้าง หัวใจจะได้ไม่อับชื้นจนขึ้นรา

ความห้ำหั่น

“ถ้าฉันไม่เริ่มบทสนทนาน่าก่อน
เราก็คงไม่ได้คุยกันใช่ไหม”

ต่างคนต่างคิดอย่างนี้
จนค่อย ๆ กลายเป็นความห่างเหิน

มีพี่สาวไหมคะ

ตอนเรียนอยู่ชั้น ป.1 จากที่เคยเป็นแผ่นน้ำร้อนลวก
แล้วไม่ได้ไปโรงเรียนตามปกติ
พอไปโรงเรียนก็ปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้
ตอนนั้นฉันจึงไม่มีเพื่อนเลย

เพราะไม่มีเพื่อนให้ออกไปเล่นด้วย เวลาพี่สาวจะออกไปเล่น
แม่เลยให้ฉันติดสอยห้อยตามไปด้วยตลอด
พี่สาวของฉันในวัยสิบขวบที่อยากจะเล่นสนุกกับเพื่อน
อย่างสบายใจ ถึงจะมีปณบ้างแต่ก็ยังพาฉันไปด้วย
ค่อยยังชั่วหน่อยที่เพื่อน ๆ ของพี่ก็ยอมเข้ามาเล่นกับฉันเหมือนกัน

ที่จริงแล้วฉันเลือกอะไรไม่ได้
แค่เป็นวัยที่ต้องการเพื่อนเล่นสักคน...

ถ้าวันไหนฉันเป็นหวัดแล้วมีไข้
แม่ที่เหนื่อยกับงานมาทั้งวันหลับไปก่อนแล้ว
พี่สาวจะเป็นคนได้รุ่งคอยเปลี่ยนผ้าขนหนูบนหน้าผากให้ฉัน

ฉันเห็นพี่วาดการ์ตูนเลยลองวาดตามพี่บ้าง
ถ้าเป็นเรื่องเรียนก็ไม่เคยได้รับคำชมหรือ
แต่ตอนใช้สีน้ำวาดการ์ตูนคริสต์มาส แม่ชมฉันเฉยเลย
ได้คะแนนดีแค่วิชาศิลปะนั่นแหละ

แต่ฉันไม่เคยคิดจะไปเรียนมหาวิทยาลัยศิลปะแบบจริงจัง
พี่ขายกับพี่สาวยอมแพ้ไปก่อนแล้ว
แน่นอนว่าฉันเองก็ยอมแพ้ตั้งแต่แรก
คิดแค่ว่าต้องไปเรียนวิทยาลัยอาชีพใกล้บ้านที่ไหนสักที่
จบออกมาก็ทำงานที่ไหนสักที่...คงต้องเป็นแบบนั้นแหละ

ความฝันก็ไม่มี... สิ่งที่ยากทำก็ไม่มี...
มองไม่เห็นหนทางอะไรเลย
ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าต้องเข้ามหาวิทยาลัยหรือเปล่า...
แค่ใช้ชีวิตไปเรื่อย ๆ ถ้าได้เจอใครสักคนที่มีอะไรคล้ายกัน
คงแต่งงานกัน มีลูกด้วยกัน ทะเลาะกัน คินดิกัน
แล้วก็...ทำงานหาเงินไปวัน ๆ เท่านั้น

ไม่มีความภูมิใจในตัวเองสักนิด

ไม่ต้องการอะไรเลยสักอย่าง

ฉันไม่มีอะไรเลยทั้งในความฝันและความจริง

พอขึ้น ม.6 แม่บอกว่า

ถ้าอยากสอบติดมหาวิทยาลัยก็ต้องอ่านหนังสือ

แม่ให้ฉันเข้าไปอยู่ในห้องเล็ก ๆ แล้วแม่ก็เฝ้าหน้าห้อง

แต่ผ่านไปไม่ถึงสามสัปดาห์ ฉันทนไม่ไหวเลยหลบหนีหัวทิ่มบนโต๊ะ

พี่สาวที่หวังฉันมาตลอด พอเห็นฉันในสภาพนั้นจึงร้องไห้

วันหนึ่งพี่ถามฉันว่าไม่มีอะไรที่อยากทำจริงๆ เหรอ

ฉันตอบพี่ว่านอกจากวาดรูปฉันก็ทำอะไรไม่เป็น

และไม่มีอะไรที่อยากทำเลยด้วย

พี่เดินไปหาพ่อกับแม่แล้วคุ้ยเขี่ยของต่อหน้า

พี่บอกพ่อกับแม่ว่าปล่อยให้น้องเป็นแบบนี้ไม่ได้

ให้น้องชีวได้ไหม ให้น้องไปเรียนมหาวิทยาลัยศิลปะเถอะ

ให้น้องทำงานพาร์ตไทม์หาเงินจ่ายค่าเทอมเองก็ได้

หลังจากที่แม่ลองคิดดูแล้ว สุดท้ายแม่ก็ยอม
แม่คิดว่าฉันคงไม่ได้แต่งงานเพราะแผลน้ำร้อนลวก
ถ้าได้อยู่คนเดียวก็ต้องทำอะไรเป็นบ้าง

ฤดูหนาวปีนั้น...
ตอนที่เพื่อนคนอื่นเขียนใบสมัครเข้าเรียนและสอบกัน
ฉันทำงานพาร์ตไทม์ที่ร้านแฮมเบอร์เกอร์เป็นครั้งแรกในชีวิต
เรียนที่สถาบันกวดวิชาศิลปะไปด้วย

จากนั้นฉันก็ได้เข้ามหาวิทยาลัย
และเรียนจบมาด้วยอันดับหนึ่งของสาขา

บางครั้งฉันก็คิด
ถ้าตอนนั้นไม่มีพี่ ฉันจะเป็นตayar้ายตืออย่างไรกัน...

ฉันไม่มีน้อง

ไม่รู้ว่าคุณรู้สึกของพี่ที่มีต่อน้องเป็นอย่างไร

แต่พี่ไม่ใช่คนแปลกหน้า

ไม่ใช่เพื่อนที่จะเลิกคบกันไปได้

พี่คือครอบครัวที่หันหลังกลับไปเมื่อไรก็เจอ ไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์

โชคดียังที่มีพี่ ฉันคิดอย่างนี้ตลอดเลย

ฉันไม่มีลูก

แต่เมื่อไรที่เห็นคนอื่นกำลังตัดสินใจว่ามีลูกคนที่สองดีไหม

เพราะกลัวลูกคนแรกเหงา

ฉันอยากจะรวบรวมความกล้าเข้าไปบอกว่า

“มีเพื่อนร่วมทางให้เขาเถอะค่ะ”

(ไม่เคยบอกใครหรอก เรื่องนี้มันแล้วแต่เขา)

อาจไม่ถึงขนาดนั้นก็ได้

แต่ถ้าวันไหนเขาเกิดหลงทางในโลกที่กว้างใหญ่

และอันตรายแบบนี้

เขาคงจะมีเพื่อนสักคนคอยช่วยนำทางให้

"มีเพื่อนร่วมทางให้เขาเถอะค่ะ"

คำพูดของพี่

“อย่างที่เรารู้ ตอนนั้นบ้านเราฐานะไม่ค่อยดี
ฉันเองก็ไม่ควรทำตัวเป็นภาระอีก

ฉันเลยขอพอกับแม่ไปเรียนสายอาชีพ

เรียนจบมาจะได้หาเงินไว้ ๆ

ไม่รู้ไหม... ไม่มีใครห้ามฉันได้เลยสักคน

ทั้งที่ฉันสอบได้คะแนนดี แถมยังชอบเรียนเสียด้วยซ้ำ

ฉันอายุแค่นั้นจะไปประสีประสาอะไร

เด็กผู้หญิงชั้น ม.3 คิดจะทิ้งความฝันเพราะเรื่องที่บ้าน

แต่ฉันไม่มีใครเข้ามาห้ามปรามได้เลย

บางครั้งฉันก็คิดนะ

ถ้ามีใครสักคนเข้ามาช่วยไว้ ชีวิตฉันคงไม่เป็นแบบนี้

หากจบวิทยาลัยอาชีพมาแล้วอยากเรียนต่อ

ก็ต้องไปเรียนมหาวิทยาลัยเปิดอีก ถ้าได้เรียนแต่แรกคงดี

อันที่จริง มันพลาดมาตั้งแต่เลือกเรียนสายอาชีพแล้วแหละ

พอได้ฟังแบบนี้แล้ว

แกคงจะไม่อยากเป็นแบบฉันใช่ไหม”

나만 괜찮으면 돼, 내 인생 โทษที ไม่ว่างเปลี่ยนตัวเองเพื่อใคร

เรื่องและภาพ อีจินฮี

แปล พรพิสุทธิ มั่นคง

พิมพ์ครั้งที่ 1: มีนาคม 2566

ราคา xxx บาท

Original Title: 나만 괜찮으면 돼, 내 인생
AS LONG AS I'M FINE WITH IT, IT IS MY LIFE
Copyright © 2021 by Lee Jinyi
Originally published by Wisdom House, Inc.

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner
whatever without written permission except in the case of brief quotations
embodied in critical articles or reviews.

Thai Translation Copyright © 2023 NANMEEBOOKS Co., LTD.
Thai edition is published by arrangement with Wisdom House, Inc.,
through BC Agency, Seoul

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2565: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ISBN

เฟล็ตและพิมพ์ที่ กรีน โลฟี่ พรินติ้ง เฮาส์ โทร. 0-2892-1941

Bloom

จัดพิมพ์โดย บลูม พับลิชชิ่ง ในเครือ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

www.facebook.com/bloomread

ถ้าเคยให้ชีวิตโดยยึดคนอื่นเป็นศูนย์กลาง
เหมือนดวงจันทร์ที่โคจรอยู่แค่รอบโลก
จากนี้ต่อไป ขอให้กลับมาที่โลกของตัวเองได้แล้ว
ต้องปกป้องตัวเองก่อนถึงจะปกป้องโลกของตัวเองได้

...

ชีวิตมีความหมายแค่ในยามสุขเท่านั้นเหรอ
ไม่จริงเลยสิคนิด อย่าคิดว่าต้องยอมจำนนต่อความทุกข์ของวันนี้
เพื่อจะได้มีความสุขในวันพรุ่งนี้เลย
พรุ่งนี้อาจไม่มีรางวัลที่ใหญ่กว่าวันนี้ก็ได้
กอบโกยความสุขเท่าที่มีในวันนี้ให้เต็มที่เถอะ
แม้เป็นแค่ความสุขเล็กๆ ในแต่ละนาทียังดี
อะไรทำไม่ได้ก็ปล่อยผ่านไปดีกว่า
สละความทุกข์ทิ้งไป เหลือไว้แค่แรงเดินต่อ

ความผิดพลาดและความล้มเหลว
เป็นก้าวเล็กๆ ที่จะช่วยให้เราแข็งแกร่งขึ้น
เพื่อใช้ชีวิตต่อไปในโลกใบนี้ไม่ใช่เหรอ. . .

Bloom

Have a Booktiful Day!

Bloomread

หมวดความเรียง

ISBN 978-616-04-5800-4

9 786160 458004

345.-

ภาพปก : สจันธ